

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רת"ק 16-01-49131 קושרובסקי נ' כרטיסי אשראי לישראל בע"מ

בפני כבוד השופטת יעל רז-לוי

יורי קושרובסקי
ע"י ב"כ עוה"ד נדב אפלבאום

המבקש

נגד

כרטיסי אשראי לישראל בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד אלון לוי

המשיבה

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט לתביעות קטנות בבאר-שבע (מיום 4.1.2016) מפי
הרשמת הבכירה ליאורה וינשטיין בת"ק 15-06-45061

החלטה

1. המבקש הגיש תביעה לבית המשפט לתביעות קטנות בבאר שבע כנגד המשיבה אשר הינה תאגיד עזר בנקאי העוסק בהנפקה, סליקה ותפעול של כרטיסי אשראי. לטענת המבקש הפרה המשיבה את סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושירותים), תשמ"ב – 1982 (להלן: "חוק התקשורת"). שכן המשיבה שלחה אל תיבת הדואר האלקטרוני שלו (להלן: "דוא"ל") ואל הטלפון הסלולארי שלו דברי פרסומת ללא הסכמתו. לאחר שקיבל שתי הודעות המכילות דברי פרסומת, ביקש המבקש להפסיק את שליחת ההודעות באמצעות דוא"ל חוזר אל המשיבה, ועשה זאת 3 פעמים. חרף זאת, המשיך המבקש לקבל 29 דברי פרסומת (בסך הכל 22 הודעות דוא"ל ו-7 מסרונים). בגין המשך משלוח דברי הפרסומת, תוך הפרת החוק לטענתו, תבע המבקש את המשיבה על סך של 30,000 ₪.
2. בדיון בבית משפט קמא אישר המבקש, כי ייתכן ונתן אישור מלכתחילה לקבלת דברי הפרסומת מן המשיבה וכך הצטרף לרשימת התפוצה של המשיבה לקבלת שירותי תוכן שיווקי. למעשה חזר בו המבקש מטענתו כי דברי הפרסומת נשלחו מלכתחילה ללא הסכמתו. עם זאת עמד על טענתו, כי דברי הפרסומת שנשלחו אליו לאחר שביקש להפסיק את משלוח ההודעות, תוך הפרת החוק, ועל כן הוא זכאי לפיצוי בגין כל הפרה.
3. מנגד, טענה המשיבה כי פעלה בהתאם לחוק, שכן המבקש אישר את הצטרפותו לשירותי קבלת תוכן באתר המשיבה, כאשר בכל דבר פרסומת מצוין בבירור האופן בו ניתן ליצור קשר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רת"ק 16-01-49131 קושרובסקי נ' כרטיסי אשראי לישראל בע"מ

לצורך הסרה מרשימת התפוצה. לטענת המשיבה, לא התקבלה אצלה כל פניה מצדו של המבקש להסירו מרשימת התפוצה לשליחת תוכן שיווקי.

יתרה מכך, המבקש שוחח עם נציגיה של המשיבה ב-4 הזדמנויות שונות במהלך תקופה זו ולא ציין דבר אודות הודעות אלו או רצונו להפסיק לקבל דברי פרסומת. ככול שהמבקש ביקש להסירו מרשימת התפוצה שלא בדרכים שפורטו בהודעות, הרי שאותן בקשות לא נקלטו במערכות החברה ולכן לא טופלו.

4. בית המשפט קמא דחה את תביעתו של המבקש, תוך שציין כי מצבו של המבקש שונה ממקרים אחרים שנדונו בפסיקה שכן הוא נתן את הסכמתו מלכתחילה לקבלת אותו תוכן שיווקי. על כן היה עליו לפעול באותן הדרכים המצוינות בפרסומת בבואו לבקש את הסרתו מרשימת התפוצה.

בית המשפט לא קיבל את טענתו של המבקש, כי חשש ללחוץ על "הסר" מחשש לוורוסים, שכן הדבר תמוה נוכח הקשר בין המשיבה למבקש אשר הפקיד בידיה את ניהול כספיו. עוד התייחס בית המשפט להשתהותו של המבקש לאחר שביקש בפעם הראשונה להסירו מרשימת התפוצה ולעובדה שמאז החל לאגור את המיילים, כאשר בתקופה זו שוחח עם נציגי המשיבה מספר פעמים ולא העלה ענין זה בפניו.

על כן מצא בית המשפט, כי התנהגותו של המבקש נגועה בחוסר תום לב לאחר שהתעלם מהאפשרויות שהציבה בפניו המשיבה לבקש להסיר את דבר הפרסומת, וכאשר נראה כי החל לשים לב להודעותיה של המשיבה רק לאחר שניתן פסק הדין על ידי בית המשפט העליון שפסק פיצוי, ולא בחמש השנים שקדמו לכך.

בבקשת רשות הערעור טען המבקש, כי קביעת בית המשפט שהיה עליו לפנות בבקשת הסרה על פי האמצעים שצינו בהודעות המייל ואשר כרוכים בחוסר נוחות ברורה, מנוגדת לחוק לפיו, הנמען רשאי למסור הודעת סירוב בדרך הנוחה לו או בדרך בה נשלח אליו דבר הפרסומת. לטענת המבקש, פרשנות ראויה של החוק אשר בא להקל על הנמען, מלמדת כי הנמען רשאי למסור הודעת סירוב בכל עת ובאמצעי המועדף עליו.

משמע במקרה של הודעות הדואר האלקטרוני – הוא רשאי לעשות זאת גם ע"י לחיצת "השב" לכתובת ממנה דבר הפרסומת נשלח אליו, כפי שעשה המבקש; וכאשר מדובר במסרון-במסרון חזרה; וכי במקרה זה המבקשת לא אפשרה משלוח הודעת הסרה באופן בו נשלחה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רת"ק 16-01-49131 קושרובסקי נ' כרטיסי אשראי לישראל בע"מ

הפרסומת, כלומר באמצעות מסרון.
המבקש הדגיש עוד, כי לא נהג בחוסר תום לב שכן ביקש את ההסרה שלוש פעמים ולא תבע מיד את המשיבה.

5. המשיבה בקשה לדחות את הבקשה תוך שציינה המשיבה, כי המבקש העלה טענה חדשה בערעור. שכן בתביעתו ציין, כי ההודעות נשלחו ללא הסכמתו. רק לאחר שהודה שייתכן ונתן את אישורו למשיבה, העלה המבקש טענה אחרת – כי שליחת הודעת הסירוב באמצעות "השב" לכתובת הדוא"ל ממנה נשלח דבר הפרסומת מהווה הודעת סירוב על פי החוק, טענה שאין בה כל הגיון.

המשיבה הטעימה, כי קיימה את הוראות החוק גם ביחס לשליחת המסרונים, כאשר ביחס למסרונים אין חובה לאפשר לנמען לשלוח הודעת סירוב בדרך שבה נשלח דבר הפרסומת. המשיבה הדגישה, כי המחוקק הטיל על המפרסם לגבי מסרון שתי חובות בלבד – לציין את שם המפרסם במסרון וכן את דרכי ההתקשרות עמו. על כן מאחר והמחוקק לא ציין דרך יחידה אלא דרכי התקשרות, אין בסיס לקבוע כי הדרך המחויבת הינה משלוח מסרון חוזר. על כן לדידה של המשיבה דין הבקשה להידחות, הן על הסף והן לגוף הדברים.
המבקש הגיש בקשה להגשת תגובה לתשובת המשיבה, בה ציין כי יש לו טענות מהותיות נוספות אך לא מצאתי לאפשר האמור משהמחלוקות הובררו עלי כתבי הטענות שהיו בפני.

דיון והכרעה

6. לאחר ששקלתי את טענות המבקש, עיינתי בתיק בית המשפט קמא, ובכתבי הטענות אשר הוגשו על ידי הצדדים, החלטתי לפעול לפי סמכותי בהתאם לתקנה 410 לתקנות סדר הדין האזרחי, 1984-תשמ"א, לדון בבקשת רשות הערעור כבערעור ולקבלו באופן חלקי, כאשר לא ראיתי צורך בקביעת דיון במעמד הצדדים.

7. בית המשפט לתביעות קטנות הינו בית משפט ייחודי אשר הוקם תוך מטרה להנגיש את שירותי המשפט לאזרח הפשוט וזאת על ידי הליך מהיר, יעיל ולא יקר ובכך לחסוך לאזרח את הקשיים הכרוכים בהגשת תביעה במסלולים הרגילים [ראו: רע"א 292/93 סרבז נ' אופק בע"מ, פ"ד מח(3) 177, עמ' 191 (1994) וראו גם רע"א 5711/08 רשל פרטוק נ' סול טורג'מן בע"מ (17.9.09); רע"א 7711/06 המכללה המשותפת בע"מ נ' שרית מנדל (18.1.07)].

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רת"ק 16-01-49131 קושרובסקי נ' כרטיסי אשראי לישראל בע"מ

8. מתכלית זו אף נובעת קביעתו של המחוקק כי ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתביעות קטנות יהיה ברשות ויינתן אך במשורה (סעיף 64 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ב-1982) [רע"א 2095/15 אולמי נפטון בת ים בע"מ נ' אילנה משיח [פורסם בנבו] (20.05.2015)].

9. על אף האמור, מצאתי כי מקרה זה נופל בגדר אותם מקרים חריגים המצדיקים את התערבותו של בית המשפט שלערוור שכן המדובר בעיקר בשאלה של פרשנות חוק ובמקרה דכאן מצאתי כי אין בידי לקבל את הפרשנות ואופן יישום החוק, כפי שנעשה על ידי בית המשפט קמא.

10. מטרתו של חוק התקשורת (המכונה גם "חוק הספאם") היא ליצור הרתעה באופן שיימנע מעוסקים ונותני שרות לשלוח הודעות ודברי פרסומת ללא הסכמת הנמען אשר מטרידות את הציבור. במסגרתו של החוק גם נקבע רף פיצוי גבוה בגין שליחת דברי פרסומת ללא הסכמה.

"שיקולי המדיניות שבבסיס סעיף 30א(י) משיקים לאלה המונחים בבסיס מוסד התובענה הייצוגית. מטרתם של שני ההסדרים היא לעודד הגשת תביעות בעלות "ערך שלילי": תביעות שהעלות הכרוכה בניהולן בידי תובע בודד עולה על התועלת הצפויה מהן ועל כן הגשתן אינה כדאית. שניהם נועדו "למנוע עשיית עושר ולא במשפט על-ידי אותם גופים המתעשרים שלא כדין על חשבון היחידים, המצטרפים לציבור גדול" [רע"א 1954/14 אילן חזני נ' שמעון הנגבי (סיתונת מועדון דאיה ורחיפה במצנחים) (04.08.2014) (להלן: עניין חזני)].

על אף שחוק זה חוקק תוך מטרה להגן על הצרכנים, אין לשכוח כי ביישומו של החוק יש להגן אף על אותם גופים מפרסמים מפני ניצול לרעה של החוק על ידי הצרכנים בשל הפוטנציאל לזכות בפיצוי גבוה.

11. במקרה זה אין חולק כי המבקש אשר הינו הנמען של דברי הפרסומות נתן בתחילה את הסכמתו לקבל מעם המשיבה דברי פרסומת (זאת בניגוד לטענתו בכתב התביעה שדברי הפרסומת נשלחו ללא הסכמתו, טענה ממנה חזר בהמשך).

אף במקרה בו ניתנה הסכמה למשלוח דבר הפרסומת מלכתחילה, מורה סעיף 30א(ד) לחוק התקשורת כי הנמען יכול בכל עת לחזור בו מהסכמה זו:

(ד) הסכים הנמען לקבל דברי פרסומת לפי הוראות סעיף קטן (ב) או לא הודיע על סירובו לקבלם לפי הוראות סעיף קטן (ג), רשאי הוא, בכל עת, להודיע למפרסם על סירובו לקבל דברי פרסומת, דרך כלל או מסוג מסוים, ולחזור בו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רת"ק 16-01-49131 קושרובסקי נ' כרטיסי אשראי לישראל בע"מ

מהסכמתו, ככל שניתנה (בסעיף זה – הודעת סירוב); הודעת הסירוב לא תהיה כרוכה בתשלום, למעט עלות משלוח ההודעה; הודעת הסירוב תינתן בכתב או בדרך שבה שוגר דבר הפרסומת, לפי בחירת הנמען. (ההדגשות שלי – י.ר.ל.).

ברי, כי מצב בו נשלח דבר פרסומת או תוכן שיווקי לנמען ללא שניתנה כל הסכמה מצדו של הנמען לקבל, שונה ממצב בו, כפי שבענייננו, ניתנה הסכמה מלכתחילה על ידי הנמען לקבלת דבר הפרסומת אך בשלב מסוים הוא מבקש להפסיק לקבל אותם. הדעת נותנת, כי משלוח דבר פרסומת בנסיבות בהן מלכתחילה לא ניתנה כל הסכמה למשלוחו, הינן נסיבות המגלמות הפרה בוטה יותר של החוק.

12. מסעיף 30א(ד) לחוק התקשורת אנו למדים אפוא, כי לא רק שקמה לנמען זכות לשלוח הודעת סירוב בכל עת, אלא שהמחוקק מצא לנכון להקל על הנמען בדרך משלוח הודעת הסירוב. הקלה זו מתבטאת הן בכך שהודעת הסירוב לא תהא כרוכה בתשלום, והן בכך שניתנה לנמען הבחירה ביחס לאופן בו תשלח הודעת הסירוב.

13. ומהכאם להתא- המבקש טוען כי קיבל 23 הודעות דואר אלקטרוני ו- 6 הודעות מסר קצר (מסרונים), וזאת לאחר ששלח את הודעת הסירוב הראשונה, במייל חוזר לאותה כתובת דוא"ל ממנה נתקבל דבר הפרסומת.

שתי שאלות נדרשות להכרעה במקרה זה, וההכרעה בהן תיגזר מפרשנות הוראת סעיף 30א(ד) לחוק התקשורת הקובע כי הודעת הסירוב יכול ותינתן בדרך שבה שוגר דבר הפרסומת.

השאלה הראשונה נוגעות לדברי הפרסומת שנשלחו למבקש בדואר האלקטרוני - נשאל האם כטענת המבקש, הודעת הסירוב אשר נשלחה על ידו באמצעות "השב" לכתובת הדוא"ל ממנו נשלח דבר הפרסומת (ולא על ידי לחיצה על הקישור אשר צוין בהודעה), מהווה הודעת סירוב כנדרש, ומכאן כשלה המשיבה כטענתו, בכך שלא התייחסה להודעת הסירוב והמשיכה לשלוח לו דברי פרסומת בדוא"ל.

השאלה השנייה נוגעות למסרונים שנשלחו למבקש – האם במקרה בו המפרסם שולח דבר פרסומת במסרון בו לא ניתנת אפשרות ליתן הודעת סירוב באותו אופן, היינו על ידי שליחת מסרון - הוא מפר את הוראות החוק.

נדון בשאלות אלו כסדרן.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רת"ק 16-01-49131 קושרובסקי נ' כרטיסי אשראי לישראל בע"מ

הטענות הנוגעות להודעות הדואר האלקטרוני :

14. אין חולק כי מקום בו הנמען מבקש לחזור בו מהסכמה שניתנה למשלוח דבר הפרסומת, קמה לו זכות לשלוח הודעת סירוב למפרסם, וכי החוק מקנה לנמען את הבחירה באשר לאופן בו תשלח הודעת הסירוב. ניתנות לנמען שתי אפשרויות לבחירתו : האחת - בכתב והשנייה - בדרך בה נשלח אליו דבר הפרסומת.

15. ביחס לדוא"ל ציין המחוקק, כי הודעת הפרסומת אשר נשלחת בדואר האלקטרוני תכלול בין היתר **"כתובת תקפה של המפרסם ברשת האינטרנט לצורך מתן הודעת סירוב"**. מכאן שאף ציון כתובת מייל אחר או קישור המוביל לכתובת זו, ממלאת את הוראת המחוקק, **ליתן אפשרות שליחת הודעת הסירוב באופן בו נשלח דבר הפרסומת** (סעיף 30 (ה)(ג) לחוק התקשורת). נוכח כך, אין בידי לקבל את טענת המבקש, כי המשיבה הפרה את חובתה בכך שלא אפשרה מתן הודעת סירוב באמצעות מייל חוזר לאותה כתובת.

על כן, צדק אפוא בית המשפט קמא כאשר קבע, כי המשיבה קיימה את חובתה בהתאם לדין, מקום בו ציינה בהודעותיה קישור המוביל אל כתובת דוא"ל אליה ניתן לשלוח הודעת סירוב. שכן היא ציינה **"כתובת תקפה של המפרסם ברשת האינטרנט"**, כפי שנקבע בסעיף 30(ה)(ג) לחוק התקשורת.

16. נוכח האמור אין לקבל את טענת המבקש, כי ביקש 3 פעמים באמצעות המייל להסירו מרשימת התפוצה ובקשתו לא נענתה. שכן אותה בקשה לא נשלחה באופן שצוין בהודעה באופן מפורש (לחיצה על אותו קישור) ועל כן גם לא התקבלה אצל המשיבה. אוסיף כי התעקשותו של המבקש תחת האמור לשלוח הודעת הסרה באמצעות "השב" דווקא אל כתובת הדוא"ל ממנו נשלחו דברי הפרסומת, אינה מובנת ונעדרת עיגון בחוק.

הטענות הנוגעות להודעות מסר קצר (מסרונים)

17. סעיף 30א(ה)(2) לחוק התקשורת אשר דן במשלוח הודעות מסר קצר קובע כי : **"מפרסם המשגר דבר פרסומת באמצעות הודעת מסר קצר יציין בדבר הפרסומת רק את שמו ואת דרכי יצירת הקשר עמו לצורך מתן הודעת סירוב"**.

לטענת המשיבה סעיף זה מלמד, כי על המפרסם לציין במסרון את האמור בחוק ולא מעבר לכך. שכן נאמר בחוק שיצוינו דרכי יצירת הקשר, ולא דרך אחת בלבד, ולכן אין ללמוד על חובה כי יתאפשר משלוח הודעת סירוב, דווקא באותה דרך בה נשלח דבר הפרסומת. לשיטת המשיבה, סעיף זה עומד בפני עצמו ובהיותו ספציפי והוא גובר על האמור בסעיף 30א(ד) לפיו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רת"ק 16-01-49131 קושרובסקי נ' כרטיסי אשראי לישראל בע"מ

– "הודעת הסירוב תינתן בכתב או בדרך שבה שוגר דבר הפרסומת". על כן לטענת המשיבה אין זה מחובתה לאפשר שליחת הודעת סירוב באותו אופן, קרי באמצעות מסרון.

18. אין בידי לקבל את האמור. המדובר בשני סעיפי חוק שונים ואין האחד מייתר או גובר על השני, אלא יש לפרש אותם כמכלול בהתאם למטרתו ולתכליתו של דבר החקיקה והמגמה הברורה העולה ממנו ומחוקים דומים. כך לדוגמה בתיקון לחוק הגנת הצרכן (ראה: סעיף 13ד ל חוק הגנת הצרכן, תשמ"א-1981) הנוגע לביטול עסקה מתמשכת, הרחיב המחוקק את הדרכים בהן ניתן לשלוח הודעת ביטול, זאת כדי להקל על הצרכן והותיר את הבחירה בידי, כפי שבענייננו תכלית המחוקק הייתה להותיר את בחירת הדרך בה תשלח הודעת הסירוב בידי הנמען.

19. סעיף 30א(ד) לחוק התקשורת דן בזכותו של נמען לשלוח הודעת סירוב. סעיף זה חל על כל דבר פרסומת שנשלח, הן בכתב, הן בדואר אלקטרוני והן במסרון. על כן הוראתו כי הנמען הוא שיכול לבחור את האופן בו תשלח הודעת הסירוב, אינה מסויגת וחלה גם לגבי מסרונים. הוראת הדין בעניין זה ברורה: הודעת הסירוב יכולה להינתן, בכתב, או בדרך שבה שוגר דבר הפרסומת. צא ולמד אפוא כי החוק מחייב כי הבחירה תוותר בידי הנמען - בחירה בין אפשרויות, כאשר אלו תהיינה קיימות ופתוחות בפניו.

פרשנות אחרת תרוקן את הסעיף מתוכן ואף עומדת בניגוד לרוח חוק התקשורת, לדברי ההסבר ולדברים שנאמרו בדיון בכנסת בעניינו של החוק, אליהם הפנה המבקש בבקשת רשות הערעור (סעיף 13 לבקשה). מדברים אלה עולה בבירור כי מטרת המחוקק הייתה להקל על הנמען באופן משלוח הודעת הסירוב, ולא לאפשר למפרסם לסייג את אופן המשלוח.

20. ודוק, סעיף 30א(ה)(2) לחוק התקשורת אליו מפנה המשיבה, עניינו אחר לגמרי. סעיף זה כל מטרתו לקבוע כי לגבי הודעות מסר קצר הפרטים שעל המפרסם לציין במסרון מצומצמים יותר מאלו שיש חובה לצייןם במשלוח דוא"ל. הא ותו לא.

האמור נלמד בבירור אף מהאמור בהצעת החוק בעניין זה לפיה: "עם זאת מוצע לצמצם חובה זו (החובה לפרט עניינים שונים בדבר הפרסומת - י.ר.ל.) לגבי מפרסם המשגר פרסומת באמצעות הודעת מסר קצרה שכן קיימת מגבלה טכנולוגית לגבי היקף המידע שניתן לכלול בהודעה זו" (ראה הצעת חוק התקשורת תיקון מס' 33 התשס"ה- 2005 מיום 20.6.2005 בעמ' 888).

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רת"ק 16-01-49131 קושרובסקי נ' כרטיסי אשראי לישראל בע"מ

נוכח כל האמור, ולאור הוראתו הברורה של סעיף 30א(ד) לחוק התקשורת הרי, גם כאשר מדובר בהודעת מסר קצר, יש לאפשר לנמען אפשרות של משלוח הודעת הסירוב כאמור בחוק: **"בדרך בה שוגר דבר הפרסומת"** - דהיינו באמצעות הודעת מסר קצר בחזרה.

21. המשיבה לא עמדה אפוא בהוראות החוק כאשר שלחה למבקש הודעות מסר קצר, בה לא הייתה כל אפשרות ליתן הודעת סירוב באותו אופן. הדברים נכונים אף ביתר שאת, כאשר האפשרות היחידה שצוינה בהודעת המסר הקצר להסרה הייתה בהתקשרות טלפונית – משמע לא בכתב כפי שמחייב החוק, ולא בדרך בה שוגר דבר הפרסומת. הכפפת אופן מסירת הודעה על הסרה בצורך להתקשר טלפונית לשולח דבר הפרסום, אינו יכול להיחשב כקיום הוראות החוק, כאשר ברי כי התקשרות טלפונית כרוכה פעמים לא מעטות בהמתנה לא מועטה, ובהעברה מנציג אחד למשנהו. ודאי שאין זו האפשרות המקלה עם הנמען, ואין להשלים עם מצב בו זוהי האפשרות היחידה הניתנת לו. דבר זה עומד בניגוד להוראות הדין, לרוח החוק ולכוונת המחוקק.

סיכום

22. באשר להודעות הדוא"ל יש לדחות הבקשה שכן הודעות הסירוב שהמבקש שלח בדואר האלקטרוני לא נשלחו באופן שצוין בהודעה ולא התקבלו אצל המשיבה, ואף אופן ההסרה שצוין בהודעה על ידי המשיבה, עומד בדרישות החוק.

עם זאת, יש לקבל את הבקשה וזאת ביחס לשבעת המסרונים שנשלחו אל המבקש. שכן אופן משלוח המסרונים, ללא שהתאפשר משלוח הודעת סירוב בדרך בה נשלחו, נעשתה בניגוד להוראות הדין.

23. סעיף 30א(י1) לחוק התקשורת קובע פיצוי שאינו תלוי בנזק בסכום שלא יעלה על 1,000 ₪, וזאת בשל כל הפרה. באשר לגובה פסיקת פיצוי לדוגמה ללא הוכחת נזק דן בית המשפט העליון, הן ברע"א 2904/14 זיו גלסברג נ' קלאב רמון בע"מ (27.7.2014) והן בעניין חזני שאוזכר לעיל.

בית המשפט העליון ציין כי נקודת המוצא לקביעת גובה הפיצוי לדוגמה הינה 1,000 ₪ כמצוין בחוק התקשורת. עם זאת הובהר כי מדובר בנקודת מוצא שהינה תקרת הפיצוי - בבחינת הרף עליון, ממנה ניתן להפחית במקרים המתאימים:

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רת"ק 16-01-49131 קושרובסקי נ' כרטיסי אשראי לישראל בע"מ

"אין משמעות הדבר שכל אימת שפלוגי יפר את סעיף 30א, ייפסק פיצוי לדוגמה בשיעור המרבי הנקוב בחוק, ויש להביא בחשבון את מכלול הנסיבות, לרבות השיקולים המנויים בסעיף 30א(3) לחוק" (ענין גלסברג, פסקה יב).

אף בעניין חזני ציין כב' הש' פוגלמן כי :

"להשקפתי, בבואו לקבוע את סכום הפיצוי מכוח סעיף 30א(1) לחוק, שומה על בית המשפט לשים לנגד עיניו את השיקולים המנויים בחוק שמטרתם להשיג את תכליותיו האמורות (אכיפה, הרתעה ועידוד הגשת תובענות יעילות), מצד אחד; ולוודא שהפיצוי לא יהיה מעבר לדרש לצורך השגתו, מצד שני" (פסקה 10 לפסק הדין).

24. ברי אפוא כי אין בית המשפט מחויב לפסוק את סכום הפיצוי המרבי הקבוע בחוק, אלא על בית המשפט לבחון על פי מכלול נסיבות העניין, מהו סכום הפיצוי הראוי על פי השיקולים המנויים בחוק.

לעת הזאת מוסכם על הכל, כי המבקש הביע את הסכמתו לקבלת דבר הפרסומת. מכאן שאין בפנינו מקרה "קלסי", מן הסוג שבגינו ביקש המחוקק לקבוע את הפיצוי לדוגמא. שכן המטרה חינוכית, ההרתעתית והאכיפתית המרכזית שעמדה בפני המחוקק הייתה בלימת תופעת משלוח דברי פרסום, בין במסרונים במכשיר הנייד ובין באמצעות דואר אלקטרוני ללא כל רשות, וזו עמדה בבסיס הקביעה של פיצוי לדוגמה ללא הוכחת נזק. נדמה כי עוקצה ניטל במידה רבה בענייננו, לאור העובדה שאינה שנויה במחלוקת כי משלוח דברי הפרסומת נעשה מלכתחילה בהסכמת המבקש.

עוד אציין, כי העובדה שהמבקש טען בתחילה, באופן ברור ומפורש עלי כתב התביעה כי מעולם לא נתן הסכמתו למשלוח דברי הפרסומת, דבר אותו הוא מאשר באופן מפורש בבקשת רשות הערעור, יש אף בו כדי להשליך על גובה הפיצוי. עם זאת, לא ברי על בסיס מה ציין בית המשפט כי שנראה שהתובע התחיל לשים לב כי הודעות המשיבה מפריעות לו רק לאחר פסיקת בית המשפט בעניין חזני ומשלא ראיתי כל ביסוס בראיות לקביעה זו.

25. לאור האמור על המשיבה לשלם למבקש פיצוי של 500 ₪ בגין כל הפרה (7 הודעות מסר קצר) ובסכום כולל של 3,500 ₪.

ביחס להוצאות הרי יש לבחון את סך הפיצוי וההוצאות כמכלול אחד שכן: "סכום שחר הטרחא וההוצאות שייפסק בתביעה כזו קשור קשר הדוק בסכום שייפסק כפיצוי בגין ההפרות" (ראה עניין גלסברג בפסקה 10).

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רת"ק 16-01-49131 קושרובסקי נ' כרטיסי אשראי לישראל בע"מ

המשיבה תישא בתשלום שכ"ט והוצאות המבקש בסך של 2,000 ₪.

הסכומים האמורים ישולמו בתוך 30 יום, שאם לא כן ישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק.

הפיקדון על פירותיו יושב למבקש.

ניתנה היום, כ"ז ניסן תשע"ו, 05 מאי 2016, בהעדר הצדדים.

יעל רז-לוי, שופטת